

ACSAI ROLAND

Köszönőviszony

A nyolc hónapos Johanna
már megtanult integetni.
Int annak is, aki bejön,
és annak is, aki megy ki.

Integet elalvás előtt,
és felkelés után, reggel.
Közben mosolyog, és ettől
neked is mosolyognod kell.

Int az utcán sétálóknak,
a kutyának, a virágnak,
és minden dolognak, ami
egyszerre való és látszat.

Int a folyónak a hídról,
de mégiscsak az a legszebb,
ahogy integet a lombnak,
visszaint a leveleknek.

Köszönőviszonyban van a
gesztenyével és az éggel,
amivel mi régen voltunk,
vagy sosem: a mindenséggel.

Kegytagy

Nézem ezt a fehér karkötőt,
amit még a nászutunkon, Fiumében vettél,
egy fehér templom kegytagyboltjában,
két évvel ezelőtt, a lépcsőről a

tengerre lehetett látni, egy másik, szélesebb lépcsőre,
a tenger márványtájtékos, elomló hullámlépcsőjére,
amin a látás lassan lépdelve elérhette a horizontot,
ahol az ég találkozott a vízzel.

Ezt a fehér karkötőt vetted fel a császármetszés előtt,
egy év múlva, hogy szerencsét hozzon,
amikor az ég találkozott a magzatvízzel,
aminek alig látható hullámai a végtelenbe vittek.

Nézem ezt a karkötőt, most, egy évvel később,
Johanna első születésnapja előtt,
az ezüstrózsák szirmainak hullámvázát,
a fehér kövek apró lépcsőfokait.

KÁKONYI CSILLA, Fekete március, 1991